

Landskap: Småland. Upptecknat av: Carl Viking,
 Härad: Uppvidinge. Adress: Furåkra, Kråksmåla.
 Socken: Ålgö. Berättat av: Lotta Ekfeldt.
 Uppteckningsår: 1941. Född år 1843. i Ålgö socken.

Uppteckningen berör en Originell
Nattvardsgång m. m.

Historia om präst, som skulle gå till nattvarden
 åt en gumma, som han träffade på vägen.

Vol. 1.

Lidort. - 8

(S. U. F. 23)

Skriv endast på denna sida!

1.)
Enligt sagoberätterskan, så hadde
en ung präst nyligen ämlänt till
No. församling. Han var en passion-
erad jägare och aktade inbete på sön-
dagseftmiddagen. "Tänk på att du helgas
vilodagen!" Prästen fick bud på sön-
dagseftmiddagen, att han skulle
resa uti socknen och meddela H. H.
Nattvard åt en gammal gnumma. Men
eftersom det var fin spårsmå för
hajakt, så tog prästen Bästare och
gick åt skogen. Först på onsdagen
blev Prästen reda med gnumman &
den H. handlingen. Men eftersom prä-
sten var nykammen, så visste han
inbete om färdvägarna i socknen
och han måste fråga sig fram då och
då. Omvärlden kom Prästen till ett sol-

g.)

ACC. NR. **M.7153**:2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

dattorp. Där delade sig vägen åt 2.
håll; och han vart avvisad om att hit-
ta fram. Så gick han in i soldattor-
pet för att fråga. Där träffade han
soldathuskruan och fick veta vägen.
Så fick Prästen se ett vackert kunn-
skap stå på bordet. Han sporde,
"Vad har du i det vackra skåpet?"
"Dricksvatten", blev svaret. Så bad Prä-
sten att få en dryck. Soldathus-
kruan räckte honom skåpet med ett
"Var så god!" Prästen nyppäckte att
det var klenst beställt med renlighet
på skåpet varför han drack ur den
i skåpet befintliga "Snippen". Så sade
soldathuskruan, "Ni pastorn kan ty-
cker, som jag, att det är bäst dricka
ur "snippen", jag drack där skål före

ACC. NR. M. 7153:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3)

pastorn kom in, så fick han då veta
att han var soldathusstrums efterträ-
dare i stöpet. När prästen kom ut
och skulle fortsätta, så tog han än-
dock misstänke om vägen till byn. Set-
ta såg soldathusstrum. Han stod
ut på "Fästestence" (gamla tida förtu-
gabra) och ropade, "Nu går Pastorn
åt Helvete, där ä vårans kyrkaväg." Prä-
sten svarade, "Set var väldigt vad
Ni äro likt opplysta på denna orten."
Nu bör sägas; att på den tiden var det
blott 1. fänstret på soldatstugorna. Sol-
dathusstrum trodde, att prästen älypta-
de fänstret, vadan han svarde "Så
där ä så rätt, som Pastorn säger, men
far har lovat att lugga opp en glugg
fäll, när han får tid vid tillfälle."

När Prästen gått ett stycke väg, så
upphäuf han en gammal qumma,
som bar en vedbörda över skuld-
rosna. Han sporde, "Ni mor, som
gammal, kanske kan säga mig
var den qumman bor, som varit
sjuk sistlidne söndag. och som
skände bud på mig att jag skul-
le komma och giva henne natt-
varden, fastän jag ej fått tid förr-
än just nu." "Jja, Pastorn, dä ä
jag dä, bäst att jag dä går hem &
lägger mig, sovar de qumman. När
han kom in och krupit till kojs så
sade han, "ätter som Pastorn kom,
så ä dä väl bäst jag får nattvar-
den, annars fick jag den i mån-
dag, när vi ihelst hörde nit från Past-

ACC. N.R. M. 7153:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.)
Loren, så lyckte vi det vara häls så
rade gammare. "Vem gav då mot
Nattwarden," sporde prästen. "Ja vi ha
en gammal Ryskanakare här, han
har suttit här & lagat skor till
går, & han klippde ett oblat ur en
vit skinbit & sen fick jag en skäth
kanjack, för vi hade inget vin, &
vakt oblatet beträffar, så var det
en seg kristus, jag har tuggat på
den ända sen, men nu äter han
ut och så kaskade hon skinbit-
ten ut på golvet. Prästen rådgör-
de med mig själv om han skulle
meddela Nattwarden åt en sådan
Gudlös människa, men anså-
der skred han till handling.
Som känk är, så läses före Matt-

6.)
vardens begäende i d. n. k. "Skripfermä-
let" "Lydabekännelsen." Prästen
nyppnånade gummnan att hägt
läsa efter och så började han "Jag
fattig, syndig människa." "Gacka
dej då;" kvarta gummnan, "Som med synd
flödd;" fortsatte prästen. "Så mycket vär-
re för dig" ifyllde han. "Och i alla mina
livsdagar på mångfalldigt rätt mot
sig brukit haver, läste prästen. "Su va
då mej en tusande sj--e," svarade
gumman. Så sporde prästen, "Tror
inbet mor att han har syndat?"
"Ja, när jag var gräbba (flicka) då hä-
de allt ibland, men inbet ru på
många år," svarade han. Givetvis
blev nattvardsfirandet inställt. Men
Pastorn tyckte sig ändå vilja förmä-

na den gamla och sade. "Er föreställ
snart en lång resa" Prästen änyplade
till det ohärdas värld, men gom-
man han hytte åt Prästen och sa, "Jäd-
rar i min gå, är ja inte likare i hus-
ra än va ja ä i da, så reser jag
ingenskaes." Prästen fortsatte, "När
nu tid är ska man bedja Gud,
att när han dör han får kom-
ma dit där där spelar och sjung-
er." "Kära pastorn! Spel & sång,
dä har jag aldrig älskat, men
Giv välsigna den goda värmen, pastorn
lägg mera ved på elden. Alltså dit,
som var varmt, dit stod hennes
Långpau. Så vart det slut med det or-
ginnella Natthvardsfirandet och sagau
lillika.